

Over de gewapende strijd

1. Het zou 'n eufemisme zijn, om te zeggen, dat het verschijnen van een revolutionaire guerrilla praktijk, een deining in de dagelijkse jammerlijke sleur van de politieke strijd in ons land veroorzaakt zou hebben. Op het eerste gezicht zou men kunnen denken, dat deze verwarring alleen op het feit berust, dat de praktijk van de Cellules Communistes Combattantes, offensief politiek militaire praktijk, de kollaboratistische sleur van de uit de klassestrijd ontstane organisaties in de war brengt. Inderdaad is het dat wat ons ogenschijnlijk bij een oppervlakkig onderzoek fundamenteel van de reformistische groepen, organisaties of partijen onderscheidt, onze praktijk van de gewapende strijd. Deze eenvoudige reductie tot, wat de revolutionaire strijd van de reformistische fossielen scheidt, is fout. De Cellules Communistes Combattantes onderscheiden zich van de rest van het politieke spektrum niet fundamenteel door de gewapende strijd, maar vooral door hun werkelijke marxisties-leninistische leiding, hun werkelijke revolutionaire perspectieven. De gewapende strijd wordt noodzakelijk door de politieke analyse en door deze analyse zal blijvend de eenheid, de kollektieve vooruitgang, de mobilisering van het proletariaat opgebouwd worden. We hebben al veel sympathie en haat over deze onduidelijke voorstelling van onze strijd ondervonden, die alleen op zijn praktijk van de gewapende strijd berust. En we wantrouwen de zwakte van deze sympathie, die op deze karakteristiek gebaseerd is, net zo goed, als wijer de vergankelijkheid van inzien. Wij beogen, met deze tekst voor de eerste maal, de politieke bepaling te verklaren, die het motief is voor de fundamentele strategiese beslissing voor de gewapende strijd, zijn oorsprong en perspectieven, zijn taktiese overeenstemming enz.

2. Het is noodzakelijk, om een korrekte analyse door te voeren, die deze of gene strategiese beslissing bepaalt, zich te baseren op de fundamentele taken van de revolutionairen. Een zaak, die sinds lang vergeten is door diegenen, die in de rust van hun integratie deze taak zich valselijk toeëigenen en verdraaien, is deze: de taak van de revolutionairen is, de revolutie te maken. In het algemeen komt dat tot uitdrukking in twee belangrijke punten. De eerste, en die is beslissend in deze periode van de wedergeboorte van de internationale revolutionaire beweging, is een politieke opgave. Dat is de strijd voor het vormen en de uitbreiding van het klassenbewustzijn. Dat klassenbewustzijn, dat betekent een kollektieve analyse van de arbeiders van hun situatie in het kader van de kapitalistische produktiewijze, over een klassenantagonisme in dit systeem, over de historische perspectieven van de toekomst van het proletariaat, over de politiek-organisatoriese middelen, die ingezet worden om de bourgeoisie omver te werpen. Dit klassenbewustzijn is de ideologiese basis, waar de marxisties-leninistische leiding zich in een voortgaande en kwalitatieve beweging kan doorzetten, dat gesterkt wordt in een evenwichtig offensief. Een materialistische analyse van de

proletarische klasse, zijn opzettelijke situatie en zijn toekomst vanuit een internationalistische perspectief stelt inderdaad een groot aantal vragen, die alleen maar een marxistische-leninistische beantwoording toelaat.

Bijvoorbeeld, welke organisatie moet de arbeidersklasse scheppen, om te overwinnen, welke aard heeft de staat tijdens de bourgeois-diktatuur, wat zijn de perspectieven nu voor de klassenstrijd, waarom voor de diktatuur van het proletariaat strijden enz.

Dit politieke werk, bestaat uit propaganda, discussies, politieke, theoretische en strategische uitwerkingen, kritische balansen uit de ervaringen van het verleden en het heden opmakend, de bewustwording kan alleen in de klassenstrijd. Het bewustzijn kan alleen door strijd ontstaan en een dialectische verhouding. Daarom mag deze politieke, belangrijkste taak niet als een absolute mystiek van mooie woorden begrepen worden, maar als een centraal en beslissend element voor de ontwikkeling van het revolutionaire proces op weg naar het socialisme.

3. De tweede fundamentele opgave, die van de eerste niet los te zien is, is, het organisatie werk te doen. Dat wil zeggen de onophoudelijk groeiende mogelijkheden voor het ontstaan van het klassebewustzijn en de manifestatie van de spontane strijd onder leiding van het marxisme-leninisme te organiseren en te bundelen, om daaruit een werkelijke historische revolutionaire kracht te maken. We zullen op de kenmerkende eigenschappen van het organisatie werk terugkomen, maar we willen onderstrepen, dat, als we deze taak op de tweede plaats gezet hebben - ondanks dat ze niet van elkaar te scheiden zijn -, dan daarom, omdat voor ons, zoals ook voor de gezamenlijke internationalistische kommunistische beweging, de kritiek van 15 jaar gewapende strijd in de metropolen bepaalde hiaten in de politieke leiding geopenbaard hebbendie opgelost moeten worden. We zeggen ook, dat, omdat de politiek het beslissende element in de eenwording van de klasse op het ogenblik is, na 40 jaar revisionisme, er veel werk verricht moet worden om het revolutionaire marxisme weer in het proletariaat te verankeren.

4. Iedere politieke arbeid moet vanuit de concrete situatie begrepen worden. Alleen een duidelijke en preciese voorstelling, uitgaand van een klassestandpunt, maakt het mogelijk, te bepalen wat bij dit werk voorrang heeft, welke vragen beantwoordt moeten worden, de fouten die bestreden moeten worden... Van de concrete situatie uitgaan betekent ook, dat om dit politieke werk optimaal te kunnen doen, ze aan de functie van het terrein, waarin het uitgevoerd wordt, aangepast en gemoduleerd moet worden. Het politieke werk moet globale en historische antwoorden, uitgaande van de concrete strijdsituaties geven, en moet in het bijzonder uitgaan van iedere strijd, om in het algemeen met de revolutionaire strijd weer samen te komen.

5. Tegenwoordig, in dit land en ook in andere landen, staan de bourgeoisie en het proletariaat op twee fundamentele gebieden tegenover elkaar: de strijd tegen de bezuinigingen en de strijd tegen de oorlog. Op deze beide konfrontaties is de klassestrijd op het ogenblik gekoncentreerd. Op ieder van deze beide strijdpunten staan één of meer onverbuigbare tegenspraken van de uitgebuitenen en de uitbuiters totaal tegenover elkaar en in al deze gevallen staat de onmogelijkheid buitens kijken om met de bourgeoisie een regeling te treffen, voor een steeds omvattender, noodzakelijker wijze, altijd politieke oppositie tegen de kapitalistische produktiewijze. Tenslotte, met betrekking tot deze beide punten van het antago-

nisme, hebben de reformistische en kollaboristische organisaties (PC, PS, vakbonden en vredesbewegingen bijvoorbeeld) ieder krediet verloren om met netrekking tot hun willen en kunnen, de situatie het hoofd te kunnen bieden. Met het oog daarop kunnen wij zeggen, dat de toestand histories gunstiger is voor de ontwikkeling en verankering van een sterke revolutionaire beweging, wanneer de politieke leiding van de avantgarde van deze beweging in staat is, de mogelijkheden te begrijpen en de vereisten van deze toestand en haar opgave met betrekking daartoe te vervullen.

In beide kampen dus, waar de bourgeoisie en het proletariaat tegenover elkaar staan voor de historische wording, ligt de grondslag voor de politiek van de Cellules Communistes Combattantes.

6. Er zijn echter ook nog andere terreinen van mobilisatie waarvan uit de ontevredenheid van het volk en zijn verlangen naar een rechtvaardiger wereld tot uitdrukking komt. Citeren we bijv. de strijd tegen de enorme pracht en praal bij de strooptocht van Wojtyla, de hongersnood in Ethiopië, het vervolgen van abortus, de anarchistiese ontwikkeling van de atoom-industrie, milieuvervuiling, de US-interventie in Latijns-Amerika enz.

Maar ook als het klopt, dat deze eisen in principe legitiem zijn, hebben zij een reformistische, sekundair, karakter en kunnen niet als een tegenspraak gezien worden, van waaruit de mogelijkheid van de politieke en organisatoriese eenwording van de arbeidersklasse zou bestaan. De reformistische strijd verzet zich niet op antagonistiese wijze tegen de ontwikkeling van het kapitalisme, zij beoogt zijn orde en doelt nooit op zijn vernietiging, wat ook verklaart waarom deze strijd haast altijd door het intellektuele kleinburgerdom gevoerd wordt, waarvan de historische rol in deze tijd is, de overdracht voor de burgerlijke ideologie in de massa te zijn. Samenvattend kunnen wij zeggen, dat die reformistische strijd de uitdrukking van de objektieve tegenstellingen tussen maatschappij en imperialisme is en dat de revolutionairen in deze zin daarop moeten antwoorden. Maar ze hebben in geen geval het globale potentieel, de historische onomkeerbaarheid, die de strijd tegen de oorlog en bezuinigingen definiëren. (Zelfs wanneer tegenwoordig de organisatie van de massa in deze kwesties in de handen van de bourgeoisie en het kleinburgerdom ligt).

7. Met deze wetenschap, wat moet dan de hoofdzaak van het politieke werk zijn? Men moet het herwonnen begrip van de globaliteit ontwikkelen, dat alle problemen omvat, waarmee onze klasse gekonfronteerd wordt, d.w.z. het begrip van het imperialisme als hoogste stadium van de kapitalistiese produktiewijze, van de klassenstrijd als motor van de geschiedenis, van de noodzakelijkheid van de vernietiging van de kapitalistiese produktiewijze en de opbouw van de arbeidersstaat, het socialisme als enig antwoord op onze problemen.

Voor de cellen, als ook voor iedere konsekwente revolutionair gaat het er dus om, de objektive eenheid van de belangen voor de proletariese klasse naar voren te brengen en op dit principe de konkrete perspektieven van de massa naar het socialisme uit te stippelen. Iedere aktiviteit van de CCC verloopt op deze manier, doordat zij de anti-bezuinigings en anti-oorlogsbeweging tot een unieke klassebeweging tegen het kapitalisme, de crisis- en oorlogsofhitsers, verbindt, doordat ze alle delen van de strijd voor het socialisme verbindt.

8. Zoals we boven benadrukt hebben, maakt iedere politieke ontwikkeling een organisatoriese ontwikkeling noodzakelijk. Nu, waar de gevolgen van de crisis en

het geheugen van de arbeidersklasse een tendens tot bewustwording van de arbeiders voedt, waar de uitwerking van een revolutionaire massa strategie voor de verovering van de macht noodzakelijk is, waar het imperialisme een proletarisering van de gehele arbeiderswereld gerealiseerd heeft, staat de schepping en structurering van een avantgarde-organisatie op elk gebied op het dagelijkse programma. Het adequate politieke en militaire gereedschap voor de optimale ontwikkeling van de mogelijkheden en aan de hoge eisen van de situatie voldoen, dat gereedschap, waarvan de noodzakelijkheid steeds dringender in alle arbeidersstrijd te bespeuren is, is de strijdende organisatie van de proletariërs.

De opbouw van deze organisatie is de eerste grote historische stap, die gezet moet worden en de strijd van de CCC zal daarom zal daarvoor een fundamenteel element zijn.

9. De taak van deze organisatie, waarvan de organisatorische vorm de proletarische klasse en haar strijd is, is de klassebeweging politiek te leiden. Deze functie is onvermijdelijk geworden, omdat alleen de organisatie die al door de leer van het wetenschappelijk socialisme geleid wordt, in staat is, totaliteit van de klassebeweging te begrijpen, en ze korrekt als uitdrukking van een radikaliserende van het antagonisme te organiseren. Die organisatie vindt haar legitimiteit in de proletarische strijd en bewijst zich als onvermijdelijk voor zijn ontwikkeling, zij konkretiseert zich in de gediciplineerde algemeenheid van de avantgarde en de strijdbare elementen onder de leiding van het marxisme-leninisme. De verbinding van deze beide factoren is onvermijdelijk en kan de organisatie mogelijk maken, om de strijd van de massa weer een juiste en revolutionaire leiding te geven, die door de radikaliserende, de konfrontatie en de ontwikkeling van de revolutionaire krachten de oprichting van de CCC partij doorzetten en rechtvaardigen, wiens grote rol het zal zijn, om het proletariaat naar de diktatuur van de proletarische klasse te leiden.

10. Deze kwalitatief - en kwantitatief, onomkeerbare sprong, die voor de klassebeweging de legitieme oprichting van de organisatie vertegenwoordigt, kan dus alleen produkt en reflex van de kwalitatieve- en kwantitatieve ontwikkeling van zijn kracht zijn. Konkreet zal dat op het nivo door een marxisties-leninistische arbeidersleiding uitgedrukt worden, de organisatie van vele klandestiene cellen in de fabrieken, in de openbare diensten, op de arbeidsburo's, in de militante komitees tegen de oorlog, in de arbeidersbonden (zijn basis!) enz.

Dit organisatorische werk zal - zoals dat voor ons nu al is - klandestien zijn. Maar we moeten hier uitleggen wat wij onder klandestiniteit verstaan. Het handelt om een massa-klandestiniteit in de massa. Het gaat om de klandestiniteit van de revolutionaire activiteiten en niet van de revolutionaire militanten. De militanten moeten in het arbeidersmilieu blijven, het sociale milieu van het proletariaat, maar wij moeten - in anticipatie - hun militante activiteiten in de organisatie in een met het oog op de graad van repressie die de bourgeoisie tegen de toenemende revolutionaire ontwikkeling bedrijft, een bepaalde diskretie in acht nemen.

De door de huurlingen van de bourgeoisie uitgevoerde repressie is onvermijdelijk, wanneer de proletarische organisatie een werkelijke revolutionaire politiek ontwikkelt, d.w.z., zich voor de functie van de vernietiging van de burgerlijke staat en de opbouw van de arbeidersstaat organiseert, de vernietiging van de kapitalistische produktiewijze en de opbouw van het socialisme, de vernietiging van het burgerlijke leger en de autoriteit van het rode leger... Zowel de politieke leiding als ook de klandestinerende van de massa maken een strenge kollektieve discipline met de

kleinste kans op fouten noodzakelijk, waaraan niet alleen democraten of liberalen aanstoot zullen nemen, maar die objectief het vertrouwen en het eerlijke revolutionaire engagement kenmerkt.

11. Op welke manier kan de revolutionaire avantgarde dit politieke en organisatorische werk vervullen - en zich daardoor inspannen haar legitimiteit bij deze verantwoording te behouden -, op welke manier kan de massabeweging zich homogeniseren en in het revolutionaire perspectief voortgaan? Wij moeten van nu af aan de fundamentele strategische opties naar voren brengen, die de massabeweging onder marxistische-leninistische leiding verder brengen kunnen. Voor de CCC maakt de historische-materialistische analyse, als belangrijkste strategische en in de nabijheid liggende optie, de gewapende strijd nu noodzakelijk, die alleen kwalitatieve en kwantitatieve ontwikkeling van de klassenstrijd voor het kommunisme mogelijk zal maken.

12. Voorzichtigheidshalve is over dit punt nog een opmerking noodzakelijk, wanneer wij zeggen, dat de gewapende strijd nu de strategische belangrijkste optie is, hoe is dan onze positie tot de andere door de arbeiders ontwikkelde strijdvormen? Wij zeggen, dat alles, wat ter versterking van het revolutionaire proces bijdraagt, tot het steeds meer penetreren van de theorieën van het wetenschappelijk socialisme in de arbeiderswereld, voor de onophoudelijke eenheid van het strijdende proletariaat ... juist is, ook wanneer de vorm van de strijd niet gewapend is. Voor ons gaat het er zeker niet om, het geweer als bewijs van juistheid te beschouwen, maar de uitoefening van gewapend revolutionair geweld als bijzonder passend en consequent voor de strijd op dit ogenblik voor het kommunisme.

13. Het moet duidelijk zijn, dat deze steeds centrale rol, die de gewapende strijd in het revolutionaire proces in zijn offensieve kwaliteit speelt, op de steeds meer absolute ontwikkeling van de diktatuur van het kapitalisme berust, dat een groot aantal van recepten voor de 'participerende' strijd tot nutteloosheid of erger gereduceerd heeft. "Op het moment waarop het monopolie-kapitalisme zegeviert en door zijn mondiale uitbreiding vanuit het imperialisme zijn hegemoniale vorm van de kapitalistische produktiewijze maakt, versterkt de staat zijn fusie met het kapitaal en wordt een directe functie van het kapitaal en dit grijpt in het totale bereik van het menselijk leven in; dit heeft een maximale uitbreiding van de vervreemding en een reducering van alle dingen tot hun materiële waarde ten gevolge, en ook een toenemende fusie van alle suprastructuren: repressieve kontrôle apparaten, cultuur, ideologie, kommunikatie, verminking van de sociale functies. Wat bij iedere deelname, zelfs een taktische participatie bij het functioneren van de staat via de omweg van 'demokratische' instituties en mechanismen, tot een versterking van zijn functie voert, dus de macht van de bourgeoisie en wat totaal onrealistisch wordt - de homogeniteit en de macht van de ideologische, politieke, militaire en economische apparaten vooropgezet, is, om te denken, dat men een bewustwording van de proletarische massa, van uit het oogpunt om de staat omver te werpen, door traditionele middelen van de pacifistische politieke strijd naar voren kan brengen, waar de macht van het kapitaal en zijn instituten te sterk is, om toe te laten, dat men een concurrentiestrijd op grond van het scheppen van het evenwicht in de krachtsverhoudingen op dit gebied voor ogen kan hebben." (1)

14. Een van de meest wezenlijke waarden van de gewapende strijd (die, waarbij men te vaak blijft stilstaan) is, dat zij de direkte, konkrete vernietiging van de

bourgeois macht is. Het is juist dat die het buitenwerking zetten van belangrijke radarwerken van de bourgeoisie mogelijk maakt, helder en duidelijk een demarcatie lijn tussen de vijand en ons trekt.

15. Maar wij denken tegenwoordig, dat er een andere waarde op de voorgrond gesteld moet worden. De gewapende actie versterkt en stimuleert het bewustzijn van de arbeidersklasse, dat zij overwinningen kunnen behalen (ook gedeeltelijke). Voor de eerste maal sinds vele jaren zijn wij het niet meer, de arbeiders en militanten, die daarover de mond vol hebben, maar de bourgeoisie, die nederlaag na nederlaag lijdt. Ook wanneer men denken kan, dat deze overwinningen van voorbijgaande aard zijn, telt inderdaad na jaren van verraad, van de nederlagen, de in elkaar geknuppelde 'demonstraties', gevangenis, bezettingen van buro's en fabrieken zonder hoop, verliezen tijdens de stakingen, waar we niets gewonnen hebben, en dat alles onder verachtelijke blikken van de prinsen, die regeren, de kleinste overwinning, waarvan men leert, hoe gewonnen werd en die de deur openende voor de zegenrijke dagen van de strijd.

16. De gewapende strijd voor het kommunisme is de drager van een bijzonder werkzame propaganda, wanneer hij juist gevoerd wordt. De kracht schuilt daarin, dat hij een breuk in de democratische kringloop veroorzaakt, wiens programma de bourgeoisie uitgeeft, indien de objektieve vernietiging bij de vijand is, doordat hij aan de - zij het ook nog begrensde - organisatie van de voor de klassenstrijd georganiseerde proletarische krachten getuigt, en doordat hij voor de betaalde bourgeois ideologen, ongrijpbaar is: "De feiten zijn onberekenbaar!"

17. Bovendien anticipeert de praktijk van de gewapende strijd, in zoverre zij de revolutionaire breuk is, de toekomstige fase van de revolutionaire beweging en bereidt ze voor, de burgeroorlog, de opstand voor de verovering van de macht door het proletariaat en de eliminatie van de bourgeoisie en haar agenten. De klassebeweging, gehard in de strijd van de guerrilla, zal de beslissende dagen van haar geschiedenis met de ervaring en de organisatie bereiken, van de werkelijke en zelfs subjektief absoluut noodzakelijke krachten van de politieke en organisatorische rijpheid.

18. De gewapende strijd voor het kommunisme maakt tenslotte mogelijk, met behulp van de feiten al die verraders van de arbeidersbeweging te ontmaskeren, al degenen, die niet verzuimen om zich met de bourgeoisie te verbinden en de revolutionairen te verraden, wanneer de storm komt opzetten. De gewapende strijd heeft 'n karakter van konkrete anticipatie van de arbeidersmacht - het ontmaskert de politiek van kollaboratie en integratie van de vakbonden en de reformistische verraders.

19. En in het bijzonder drukt de gewapende strijd de praktijk van een werkelijk proletarisch internationalisme uit, want in de tijd dat de kapitalistische produktiewijze zich wereldwijd heeft doorgezet, in de tijd van het imperialisme, wordt een steeds grotere eenheid tussen de avantgarde en de massa van de overheerste landen en de metropolen noodzakelijk. Deze eenheid, m.b.t. een gemeenschappelijke vijand wordt in de revolutionaire strijd verwezenlijkt en dringt de aanval aan alle fronten tegen de vijand, zich op. Thans waar zoveel volkeren van de wereld de beesten met de wapens in de hand bestrijden, moeten de revolutionairen in de metropolen de thuisfront-verbindingen van de imperialistische machine met

dezelfde beslistheid aanvallen.

20. Samengevat, is de gewapende strijd voor het kommuniste: vernietiging van het kamp van de bourgeoisie, bewijs van en vertrouwen in de mogelijkheid om te overwinnen, propaganda-instrument, het duidelijk maken van de positie en de objektieve praktijk van de klasse, de mogelijkheid voor de vooruitgang van de ontwikkeling, perspectieven voor het proletariaat en internationalistische stappen.

21. Sinds Marx en tot aan het einde van de 2e WO verdedigden de konsekwente kommunisten de these van de verovering van de macht door de arbeidersklasse in zeer korte tijd in de vorm van een opstand. Met de triomf van de Oktoberrevolutie als ondersteuning stond deze these in het centrum van de conceptie van de 3e Internationale (Komintern), volgens welke de rol van de Kommunistiese Partij was de politiek van bewustwording en de organisatie van de massa met het oog op deze dag te ontwikkelen en dit legaal of 'extra-legaal'.

Het mislukken van op deze stelling georganiseerde 'kommunistiese' partijen dwingt ons te kijken, waarom de PCI, PCF, PCE en de anderen voor het eerst in het revisionisme zijn afgezakt, dan wel in het imbeciele reformisme, om zich in sociaal-demokratiese partijen te veranderen.

Deze stelling, die de opstand voor betere dagen bewaarde, voor een ver verwijderde dag, waarvoor men met het oog op 'klaar' moest staan, beetje voor beetje, of jaar voor jaar, heeft deze partijen ertoe gebracht, de opstand uit het oog te verliezen en het doel van hun bestemming, hun bestaansgrond te vergeten. Deze hypertrofie van legaal werk van 'bewustmaken' is daarmee geëindigd, dat ze de totale activiteiten van deze partijen vertegenwoordigen, zij, door een angstig populisme gedreven, daar toe brengend, zich alleen maar op het vlak van het bourgeois legalisme bewegen, d.w.z. actief aan zijn evenwicht mee te werken. Wanneer men van nu af aan zich het doel niet bewust is, d.w.z. de verovering van de macht door het proletariaat in een proces van geweld en van de verplichtingen, wanneer men dat niet in al zijn handelingen bewust is, dan wordt deze dag verschoven. De 'avantgarde' van de arbeidersklasse die niet al haar pogingen met het oog op de verovering van de macht door de massa en het uitoefenen van revolutionair geweld organiseren, vervallen snel in het revisionisme, het reformisme en in de door verraad afgezakte 'achterhoede'.

22. Wanneer de begrensde conceptie van de verovering van de macht door de opstand en zijn verschuiving naar een steeds verder verwijderde en meer ideale dag, de deur voor de arbeiderspartijen tot de burgerlijke en reformistische lijn geopend heeft, heeft zij op het ogenblik bovendien iedere aktualiteit vanuit militair gezichtspunt verloren. De verpletterende macht van het imperialisme, zijn transnationale politiek-militaire organisatie van counterinsurgency (NATO), zijn permanente waakzaamheid tegen de revolutionaire initiatieven door zijn politiek van de 'preventieve kontrarevolutie' en de getoonde onmogelijkheid om revolutionair werk in het legale kader van de bourgeois diktatuur te organiseren, dwingen de kommunisten daartoe, hun strategiese opties opnieuw te overdenken. Want wanneer het waar is, dat de slotfase van de processen van de verovering van de macht door de arbeidersklasse een gewelddadige opstand van de massa blijft, dan kan de door de avantgarde en de revolutionaire krachten naar deze dag toe werkende strategie niét alleen de 'legale' politieke voorbereiding voor dat doel zijn.

23. Teneinde en van nu af aan, om de revisionisten en hun verraad de pas af te

snijden, om konkreet (politiek en militair) de arbeiders voor de laatste konfrontatie met de uitbuiters te organiseren (die zich sinds jaren dienovereenkomstig bewapenen) moet de revolutionaire strijd over het algemeen en de gewapende strijd in het bijzonder de vorm van een langdurige volksoorlog aannemen.

24. Oorlog, omdat het om een verhouding van het totale antagonisme gaat, zonder ruimte voor bemiddeling, zonder dat daarbij ook maar iets gemeenschappelijks tussen de oorlog voerende partijen zou zijn. De klasse-oorlog is een konfrontatie, waarbij de eksistentie van één van beiden afhangt van de dood van de ander. In deze situatie is het radikaalste geweld van de onderdrukten tegen de bourgeoisie de uitdrukking van de grootste menselijkheid, het geweld van de huurlingen van het kapitaal tegen de onderdrukten van de grootste beestachtigheid, van het barbaarendom.

25. Volks(oorlog) omdat dit tendentieel voor een steeds groter deel van de bevolking zaak wordt. En wel om twee redenen: ten eerste omdat het de massa zal zijn, die de geschiedenis, en niet een of andere groep, zelfs wanneer zij goede ideeën hebben; het revolutionaire proces moet door de massabeweging gedragen worden, moet dwars door alle delen van de klasse heengaan. Ten tweede: omdat wanneer de arbeidersklasse, en in het bijzonder de in de grote fabrieken gekoncentreerde arbeiders, die alleen al - door hun plaats in de produktie - gewend is het revolutionaire proces en de opbouw van het socialisme goed door te voeren, is het nu de grote meerderheid van het volk, dat, om de arbeidersklasse heen gegroepeerd, een objektief belang heeft bij de omverwerping van de bourgeoisie heeft.

26. Langdurig, omdat in werkelijkheid, uitgaande van de kleine vonk, zelfs wanneer deze in de massa goed opgenomen wordt, de weg van de revolutionaire guerrilla, een langdurig proces, dat uit nederlagen en overwinningen zal bestaan. De ekstreme ontwikkeling van de macht van de bourgeoisie en haar sterkte op alle nivo's, politiek, militair, ideologies, repressief enz. zijn voor revolutionaire bewegingen bergen, die men moet verzetten, die van ons veel vooruitgang en vele 'gereedschappen' vereisen, die we nu nog moeten scheppen. Het proces van de mobilisatie en de politieke organisatie van de werkende massa zal niet in één dag plaatsvinden!

27. Hoe kan de politiek revolutionaire avantgarde de massa voor het proces van de langdurige volksoorlog mobiliseren en organiseren. Wij hebben al gezien, dat de politieke avantgarde altijd de nadruk moet leggen op de konfrontatie met de bourgeoisie, en de arbeiders op dit gebied moet mobiliseren. We hebben ook onderstreept, dat de praktijk van de gewapende strijd adequaat is, om dit werk in de huidige situatie door te voeren. Op het snijpunt van deze twee bevindingen ligt de taktiek van de gewapende propaganda. Wat verstaan wij onder dit begrip?

28. Een aktie van gewapende propaganda heeft een 'demonstratief' nut, dit met een politiek. Het verlangt een effectieve (dus geen symboliese) vernietiging van een belangrijk radertje van het bourgeoissysteem (dit radertje kan ook goed een gebouw, materiaal, een verantwoordelijk kader... zijn), uitgezocht in de funktie van het strijdgebied, die de massa gekozen heeft en in de funktie van 't histories beslissende konfrontatievlak. Deze aanval moet een kwalitatieve sprong in het proces van de bewustwording en van de mobilisatie van de arbeiders mogelijk

maken, dit, doordat ze kwalitatief het nivo van de spontane konfrontatie omhoog helpt en de verschillende konfrontaties in één offensieve en allesomvattende praktijk verenigt.

29. Alleen de ontwikkeling van de praktijk van de gewapende propaganda zal het voor de anti-bezuinigingspolitiek en anti-oorlogsbewegingen mogelijk maken, met juiste en offensieve principes weer op gang te komen, de vergissingen van 't verleden te bekritisieren en voor deze nieuwe opleving de politieke en praktische noodzakelijke instrumenten te kreëren. De praktijk van de gewapende propaganda zoals wij de Cellules Communistes Combattantes ze door onze aanvallen tegen 't imperialistisch militarisme en de voor de crisis verantwoordelijken voeren, verwerkelijkt de eenheid van de arbeidersklasse in een nieuw alternatief voor de strijd: de gewapende strijd voor het kommunisme.

30. Opdat de gewapende propaganda al de gestelde doelen bereikt, hebben de cellen voor een werkwijze van campagnes gekozen (niet uitsluitend, waarvan de actie op de 1 ste mei getuigd). Wij verstaan onder een campagne een reeks van politiek-militaire operaties van gewapende propaganda, gedefinieerd om één centraal thema. Wij gaan van een reële en konkrete tegenspraak uit, om aan dat thema een reeks van interventies te verbinden, die een of ander bijzonder aspekt van het uitgekozen terrein en de globale strategie van de gewapende strijd voor het kommunisme met elkaar zal verbinden.

Zo heeft zich onze 'eerste anti-imperialistische campagne', die op het vraagstuk van de imperialistische oorlog was gericht en met het vraagstuk van de stationering van de kruisraketten verbonden was, tegen het militair-industrieel-kompleks gericht, tegen de bourgeois regeringspartijen, de NATO en het belgische leger en heeft 't politieke alternatief kunnen doorzetten: tegen de imperialistische oorlog, de burgeroorlog!

Bovendien maakt het werken in campagnes het mogelijk, om die aspekten, die de direkte en alledaagse dingen aangaan en die tenslotte doorslaggevend zijn, te bundelen. De campagne rechtvaardigt ook de demonstratie van de macht van het tactiese principe van de guerrilla, ze zet zeer verschillende strijdmiddelen in, (van jerry-cans vol stookolie bij M.A.N. tot en met een bomauto bij SHAPE) waarvan enige direkte toegankelijk zijn, voor diegenen die de politieke vastbeslotenheid hebben, om te strijden. Er zijn geen 'hogere' of 'lagere' akties, er zijn alleen maar goede of verkeerde akties!

31. Men moet de gewapende strijd in het algemeen dé-mystificeren. Daarom hebben wij het dokument 'Konkrete antwoorden op konkrete vragen' geschreven en wij hopen, dat het daartoe zal bijdragen.

Het fundamentele probleem is een politiek probleem, de beslissing, de guerrilla akties te doen voeren, kan alleen maar op duidelijke en vaste politieke principes genomen worden en dan zullen de technische modaliteiten naar behoefte en mogelijkheden van een ieder opgelost worden. Wij willen eraan herinneren, dat onze eerste taak de agitatie en propaganda is, dat het alleen belangrijk is, een korrekte politieke lijn over te brengen, ze diep in de massa te verankeren en dat ze daar weerklank vindt vóór dat er aan gedacht kan worden, de vijand effectief te ontwrichten.

Wij zijn niet in het stadium, waar het de prioriteit is, om het maksimum aan krachten van de bourgeoisie buiten gevecht te stellen, ontwrichtende akties kunnen ook met gereduceerde middelen tegen doelen aan de periferie doorgevoerd worden,

wanneer deze akties een reële vooruitgang van het revolutionaire proces mogelijk maken.

32. Een objektieve avantgarde positie in te nemen, is een zaak, de totaliteit van de aan de revolutionaire beweging geboden mogelijkheden, uitgaande van deze functie te verwerklijken, is een andere, maar wat het ook mag zijn, de enige taak, waaraan de politieke avantgarde moet werken, is die, die de massabeweging op de weg van het revolutionaire proces vooruit brengt. Dat maakt het noodzakelijk, om de continue verbinding tussen de avantgarde en de massa niet uit het oog te verliezen, ieder streven van de massa, zich in de politiek van de avantgarde weer terug kan vinden en deze in staat is, weer een omvattend perspectief te ontwikkelen, die de klasse op een marxisties-leninistische lijn tot een eenheid maakt.

33. Op het ogenblik is de CCC een nog te zwakke kracht, een te begrensde sociale realiteit, om op de meerderheid van de klassebeweging in dit land een greep te krijgen. Strijd, iedere dag vinden er talrijke arbeiders- en militanten gevechten plaats, zonder dat wij konstruktieve politieke en organisatoriese verbindingen met hun hebben kunnen leggen. Alle serieuze militanten moeten zelf, daar waar zij werken, een revolutionaire lijn en praktijk op zich nemen. Men heeft in iedere fabriek, in iedere werkplaats, op elk terrein waar strijd geleverd wordt, kameraden nodig, die weten, dat de vakbonden en de reformistische partijen sinds mensenheugenis verraden, degenen die zich engageren om op een marxisties-leninistische lijn, hun strijd in het perspectief van een lange burgeroorlog te voeren. Dan zullen we elkaar vinden en uit de sterkte van de strijd met de éénwording van duizenden strijdende kommunistiese cellen zal tenslotte de strijdende organisatie van de proletariërs kunnen ontstaan. Mao Tse Toeng zei: "Op de eigen krachten vertrouwen", en in dat perspectief moet de arbeidersklasse, haar avantgarde-element op dit ogenblik organiseren.

34. Het 'klassieke'propaganda- en agitatie-werk moet dus niet verdwijnen, in tegendeel! Dit legale werk moet serieus uitgevoerd worden, dat indien de bourgeoisie en haar smerissen ons de geringste mogelijkheid van het in de openbaarheid werken geven, laten wij die dan benutten, om onze politieke positie aan het volk maximaal duidelijk te maken. En deze, de door de organisatie van de guerrilla ontwikkelde gewapende strijd en het legale werk van de popularisatie van de revolutionaire lijn van het marxisme-leninisme, staan in een nauwe dialektiese verhouding met elkaar.

Deze beide strijdvormen zijn politiek daarin met elkaar verbonden, waar zij zich op de sociale revolutie moeten richten, zij moeten naar elkaar luisteren, nader tot elkaarkomen en elkaar versterken. Deze politieke verbinding moet des te sterker zijn, omdat zij de enige is, die de ruimte van de legale agitatie en de revolutionaire guerrilla verbinden kan. Een organisatoriese verbinding tussen de legaliteit en de illegaliteit is niet wenselijk... wat iedereen zondermeer zal moeten begrijpen.

35. Konklusies: in oktober 1984 heeft de CCC met een radikaal en offensief, werkelijk marxisties-leninisties alternatief, de klassesrijd geopend. In een militante reformistische konjunktuur, vastgeroest in nederlagen en de door de infame leiding van het kleinburgerdom georganiseerde desoriëntatie, hebben wij de verraders overrompeld en de weg geopend, zodat de massabeweging tegen de bezuinigings-

politiek en de oorlog verwerkelijk kan worden. Uitgaande van deze kleine stap die de cellen gedaan hebben, moeten de serieuze kameraden, de strijdende arbeiders een reusachtige stap zetten! En een reusachtige stap voorwaarts, doordat zij de politieke en strategische marxistische-leninistische lijn volgen: "Er zijn twee methoden, die wij kommunisten, bij om het even welk werk, moeten hanteren: de ene is, het algemene met het specifieke te verbinden, de andere is, de leiding met de massa te verbinden".(2) Dat is zeer eenvoudig te begrijpen, men moet van concrete situaties en delen van de strijd uitgaan (stakingen, bezettingen, militante eisen ...) om ze tot de totaliteit van het probleem te brengen, op de kwestie van de omverwerping van de bourgeois-diktatuur en de kapitalistische produktiewijze, doordat een omvattend en historisch alternatief geopend wordt, welke in staat is, om daarop te antwoorden. Zo moet het marxisme-leninisme onvermijdelijk aan het hoofd van de klassebeweging gezet worden, als omvattende politieke lijn, als een door de praktijk van de organiseerde kommunistische avantgarde gekonkretiseerd wapen.

**TEGEN HET KAPITALISME EN ZIJN KRISIS, DE BURGEROORLOG !
TEGEN DE IMPERIALISTIESE OORLOG, DE BURGEROORLOG !
LATEN WIJ ONS ORGANISEREN EN ONOPHOUDELIJK AANVALLEN !
VOORWAARTS MET DE OPBOUW VAN DE STRIJDENDE ORGANISATIE VAN DE
PROLETARIERS !
VOORWAARTS MET DE KOMMUNISTIESE REVOLUTIE !
ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERS !**

Cellules Communistes Combattantes
Voor de opbouw van de strijdende organisatie van de proletariërs

noten

- 1) Collectif SUBVERSION, Revue nr.1: "Contre la guerre impérialiste, vive la lutte armée pour le communisme"
- 2) Mao Tse Toeng: "A propos des méthodes de direction"